

UĞUR MUMCU MİLADI ÖNCESİ VE SONRASI

Muzaffer İlhan ERDOST*

Uğur Mumcu Miladı/Öncesi ve Sonrası'nda Mumcu ve Aksoy'un öldürülmeleri odağında, 12 Eylül (1980) öncesinden ABD'nin Irak'ı işgal edeceği 2000'li yıllara değin Türkiye'nin yargılandığı siyasal cinayet, suikast ve katliamların arka planı aydınlatılmaya çalışılıyor. Mumcu'nun öldürülüşünün milat (başlangıç) alındığı bu yazıda, ilkin, 12 Eylül süreci ile Uğur'un öldürüldüğü süreçle örtüşen "Çekiç Güç"ün misyonu ve "Çekiç Güç"ün misyonu ile Irak'ın ABD tarafından işgali arasında işlenen bir dizi cinayet ve katliamın, amaç ve hedef bakımından birbirleriyle bağlantıları açıklanıyor ve bunların ABD'nin küresel egemenlik stratejisiyle örtüştüğü kanıtlanmaya çalışılıyor. Küresel egemenlik stratejisinin, Avrasya ve Ortadoğu ülkelerinde olduğu gibi ABD'nin kendisinin de, etnik, dinsel ve mezhepsel ayrışmasına altlık oluşturduğu belirtilerek ABD'de, etnik ve dinsel konularına göre ayrışan ve ezilen emekçi sınıf ve katmanların, tek bir emekçi sınıf olarak, demokratikleşme özlemlerini, emekçiler arasından gelen Obama'yı Beyaz Saraya taşıyarak somutlaştırdığı vurgulanıyor ve küresel faşizm ve küresel şiddet (yani silaha ve entrikaya dayalı işgal) yerine, siyasal, ekonomik ve kültürel ilişkilerle güçlendirilebilecek ve emekçi sınıfların özlemleriyle bütünleşebilecek bir küresel demokrasinin ABD açısından da olanaklı olabileceği duyumsatılmaya çalışılmaktadır.

Anahtar Sözcükler: Uğur Mumcu, 12 Eylül, Çekiç Güç, küresel egemenlik

Türkiye İnsan Hakları Kurumu/TİHAK, İnsan Hakları Evrensel Bildirisi'nin yıldönümünde, 10 Aralık'ta gerçekleştirmeyi tasarladığı "*İnsan Hakları, Yeni-Liberalizm ve Kriz*" konulu Açık Oturumu, "*Demokrasi ve Adalet Haftası*"na taşıdı, iki nedenden dolayı:

10 Aralık, bayram tatiliyle örtüşüyordu, izleyen günlerde, bu salon daha önceden değişik programlar için ayrılmıştı. İkincisi, "İnsan Hakları, Yeni Liberalizm ve Kriz", konusu bakımından, bu yıl "*Demokrasi ve Adalet Haftası*" için belirlenen ve Uğur Mumcu'nun yazılarından taşınan "*Sömürenler Demokrasisi, Hırsızlar Düzeni*" ile örtüştüğü için.

Demokrasi ve Adalet Haftası, Uğur Mumcu'nun bombalı saldırıyla yaşamdan koparıldığı 24 Ocak ile başlıyor, Muammer Aksoy'un bir akşam karanlığında, arkadan, sırtından da denebilir, kurşunlarla yaşamdan ayrıldığı günün akşamıyla kapanıyor. Muammer Aksoy 31 Ocak

* TİHAK Başkanı Muzaffer İlhan Erdost'un "Demokrasi ve Adalet Haftası"nda (24-25 Ocak 2008, Ankara) yaptığı konuşmanın metnidir.

1990'da öldürülmüştü, Uğur Mumcu'nun ellerinden toprağa verilmişti. Ben oradaydım. Uğur ise, 1993'te yani Aksoy'dan üç yıl sonra öldürülecekti. Öldürülmelerinin nedenleri, temelde aynı, ayrıntıda ayrıydı.

Temelde aynıydı, Aksoy da Mumcu da uluslararası sermayenin küresel egemenliğinin engeliydiler. *Ayrıntıda ayrıydı*, Aksoy, "ulus-devlet" engelini "bertaraf etmek" için öldürülmüştü; Mumcu ise, Çekiç Güç'ün açtığı kulvarda ulus-devleti etnik temelde ayrıştıracak sömürge bir Kürdistan'a karşı olduğu için öldürülecekti.

31 Ocak 1990- Muammer Aksoy

6 Ekim 1990- Bahriye Üçok

24 Ocak 1993- Uğur Mumcu

(3 Mart 1990'da öldürülen Çetin Emeç'i, 4 Eylül 1990'da (yani Sivas Kongresinin yıldönümünde) öldürülen eski Sivas müftüsü Turan Dursun'u unutmadığımızı anımsatarak belirtelim ki:) Aksoy, Üçok ve Mumcu, üçü de Ankara'da öldürüldü, üçü de Ankara Üniversitesi Hukuk Fakültesi öğretim üyesiydi ve üçü de, laikliğin yorulmaz, yılmaz savunucularıydı. Özellikle laik kimlikleri nedeniyle, her öldürümün arkasından, yığınlar, "Türkiye İran olmayacak", "Türkiye laiktir laik kalacak", "Mollalar İran'a" sloganlarıyla uğurlanmışlardı.

Bir başka anlatımla, bir el, sürekli olarak İran'ı göstermişti. Her üç öldürümün nedeninin "laik" kimlik olduğu vurgusu yapılmaktaydı. 1950'lerden bu yana "Yeşil Kuşak" projesiyle yeşillenen, "ılımlı islam"la kana bulanana bu coğrafyada, laiklik karşıtlarının, özellikle de aktif karşıtlarının, müslümanlardan önce müslüman-olmayanlar arasında bulunduğunu ve rotanın küresel egemenliğe kilitlendiğini görmek gerekirdi.

Aksoy'un ve Üçok'un öldürülmeleri ne kadar Sovyetler Birliği'nin dağılması süreciyle örtüşüyorsa, bu süreçle örtüşen bir başka şey de vardı; o da, ulus-devletin çökertilmesi, etnik ve dinsel kimliğin, ulus kimliğinin üstüne taşınmasıydı.

Türkiye'nin yeni yüzyıl stratejisini belirleyen CIA analistlerinin, Atatürkçü laikliğin, Atatürkçü dış politikanın, ulus-devlet yapılanmasının eskidiğini, etnik, dinsel, mezhepsel, olmazsa bölgesel federasyonlara geçilmesi gerektiğini ileri süren görüşler stratejik ufkumuzu karartmaya başlarken, Atatürkçü Düşünce Derneğinin ilk başkanı Aksoy, öldürülecekti.

Sosyalist literatürde, burjuvazi tarafından geminin bordasından atıldığı söylenen ulusal bayrak ve ulusal bayrakla özdeşleşen ulusal kimlik,

kirletilme podyumuna çıkarılmıştı, ve Türkiye Cumhuriyeti'nin önüne ve geleceğine, Adriyatikten Çin seddine, Büyük Türk Konfederasyonu konmuştu.

Sovyetler Birliği'nin dağılmasının ardından, Türkiye'ye çeşitli federasyon modelleri öneren CIA analistleri, etnik, dinsel ve mezhepsel ayrılmayı ne kadar büyük iştahla önümüze sürüyorlarsa, Samuel Huntington başta, ABD'nin psöydö sosyologları, islamın laik olmadan da demokrat olabileceğini ve laik olmayan, olmayacak olan Suud Kraları gibi krallıkları da kucaklayacak "modern" islam modelleri üretiyorlardı.

ÖNCESİ: 12 EYLÜL

12 Eylül (1980) askeri yönetimin ilk ayını doldurduğu günlerde, ben ve kardeşim İlhan, evlerimizde, Engels'in *Doğanın Diyalektiği* adlı kitabını bulundurduğumuz için Emniyet'te "gözetim altına", sahibi bulunduğumuz İlk yaz Basımevinde "yasak yayın bulundurduğumuz" savıyla Mamak Askeri Cezaevinde gözaltına alınmıştık. Gözaltına alındığımız A-Blok "Merdivenli Oda"dan, 28. Tümen içerisinde bulunan er koşullarından bozma C-Bloka naklimiz süresinde ve C-Blok F-Koğuşa alınana değin, "Var mı lan 'Sol Yayın'?" diye dövülmüş, ve koğuşa alındıktan dakikalarla sayılabilecek bir süreçte, İlhan, koğuştaki iki tutuklunun kolları arasında sağ dizi üstüne çömelmiş, başı öne düşmüş, yani ölmüştü. Ölmüş değil öldürülmüştü İlhan. Kurşun yarasıyla değil dövülerek öldürülmüştü. Sokakta değil, askeri garnizon içinde, garnizon içinde bir cezaevinde ve öteki cezaevinde, iki cezaevi arasında askeri cezaevi aracı içerisinde, üçü görevli biri özel amaçla bindirilmiş dört er tarafından dövülerek öldürülmüştü. Şoför mahallinde bizi A-Bloktan C-Bloka taşımakla görevlendirilen muhafız birliğinin komutanı assubaydı ve şoför de askerdi

Kerelerce yazdım, belgeleriyle açıkladım. Ne evlerimizden aldıkları ve bizim yayınıımız olan Engels'in *Doğanın Diyalektiği* hakkında bir kısıtlılık vardı, ne de yayınlarımızın basıldığı basımevimizde tek bir yasak yayın. Ama biz evimizde yasak yayın bulundurduğumuz için Emniyette gözetim altına, basımevinde yasak yayın bulundurduğumuz savıyla Mamak'ta gözaltına alınmıştık.

Emniyette, bana, bir komiser yardımcısı, Sıkıyönetimden gönderilen bizim yakalanmamız emrini önüme koyarak, formun altında el ile yazılmış, "Hiç bir delil bulunmadığı takdirde derin uygulama yapılma-

sı” talimatını göstermişti. Bir bakıma “*Derin Araştırma Laboratuvarı*” ile, yani “DAL” ile içiçe aynı mekandaydık. “*Derin uygulama*”nın “*ağır işkence*” olduğu bana orada açıkça söylenmişti. Emniyet’te, bana ve İlhan’a yapılması istenen derin uygulama, Emniyet’te yapılmadığı için, cezaevinde yapılacaktı, 12 Eylül askeri darbesinin, demek doğru olursa, ilk kurbanları olacaktık. Hiç bir delil bulunmadığı takdirde derin uygulama yapılması öneriliyordu, ikincisi, derin uygulamayla “delil” toplanması buyuruluyordu.

Kısacası, bizim gözaltına alınmamızı buyuranlar, gözaltına alınmamız için hiç bir neden olmadığını biliyorlar, derin uygulama yapılarak delil üretilmesini “emrediyor”lardı. Delil bulunamayınca, delil bizim varlığımız olacaktı. Soluk alıp veren bedenimizdi delil.

12 Eylülde askeri darbe gerçekleştirilmiş, biz, 7 Kasım’da Mamak Askeri cezaevinde, öldürülmek amacıyla dövülmüştük. Döven erler ve dövüren assubay biliniyordu, ama dövüren ve öldürten irade belli değildi, bugün de “bilinmiyor”. Aksoy, Üçok, Mumcu gibi. Öldürenler bilinse de, öldürten irade bilinemeyecek. Öldürten ortak iradeyi duyumsatmak için anımsattım İlhan’ı.

12 Eylül darbesinden hemen sonra, “*Belki ipe bile gidebilirdik*” diyenler de olmuştu. “*Biz o zaman da Süleyman Demirel’e söyledik, ‘bu parlamentoyla, 24 Ocak Kararlarını uygulayamazsınız!’ dedik*” diyenler oldu. Çünkü Parlamento varken, siyasal partileri kapatamaz, genel seçimleri askıya alamazsınız. Çünkü, Parlamento varken, sendikal hakları, grev ve toplu sözleşme haklarını askıya alamaz, devrimci işçi sendikalarını kapatamaz, yöneticileri içeri alamazsınız. Tarımsal ürünlerin taban fiyatlarını sabitleştiremez, ya da enflasyonun altında, dahası enftasyona karşın, tarımsal ürünlerin taban fiyatlarını aşağı çekemezsiniz; İşçi sınıfının, köylülüğün ve bunlarla aynı yaşam koşullarını paylaşan öğretmeninden esnafına, memurundan zanaatçısına tüm emekçilerin ulusal gelirden aldığı payı aşağı çekemezsiniz.

Çünkü, 24 Ocak Kararları, emeğin ve emekçinin ulusal gelirden aldığı payı aşağı çekmek, sermayenin payını arttırmak kaidesi üzerine oturtulmuştu, 12 Eylül cuntasının başı Evren’in anılarında yazdığı gibi, askeri darbe olmasaydı, yani parlamento ve siyasi partiler feshedilmeseydi, genel seçimler askıya alınmasaydı, 24 Ocak Kararları uygulanamazdı. 24 Ocak kararlarına endeksli baskıcı bir Anayasa halk oyuna sunulamaz, siyasi partiler yasasından toplantı ve gösteri

yasalarına, sendikalar yasasından yüksek öğretim kurumları yasasına, dernekler yasasına değin bir dizi yasayla, baskıcı bir sistemi oturtamazdınız, 12 Eylül-öncesi sokakta dökülen kan ile amaçlanan Türk-İslam sentezine uyarlı ve ılımlı islam için, demokratik, devrimci kişi ve kuruluşların işkencede, cezaevi hücrelerinde, darağaçlarında kanı ve canı alınmazdı.

24 Ocak Kararları neydi?

12 Eylül askeri darbesinin tank sesleri arasında, kitabevlerinden kitap soranlar arasında “Friedman” adı da duyulmaya başlanmıştı. Yalnız adı ile değil, modeliyle anılıyordu: Friedman Modeli.

Friedman Modeli, Friedman’ın değil, daha sonra Dünya Ticaret Örgütü adını alacak olan Tokyo Raundunda kararlaştırılmış ve 24 Ocak Kararlarıyla tahkim edilmiş modelin kötü bir kopyasıydı. 12 Eylül’den sonra, bir kişi adıyla, yani kamufle edilerek sunuluyordu. Özü ve özeti, metropol ülkelerin bunalımını çevre ülkelere yayarak, metropol ülkeleri bunalımdan çıkarmak olarak açıklanabilirdi Friedman modeli. Bunun özü ve açılımı 1974-1978 Tokyo Raundundaydı. Tokyo Raundunda, Dünya Bankasına ve IMF’ye bağlı ve bağımlı ülkelerde emeğin ulusal gelirden aldığı payın aşağı çekilmesinin temel çizgileri belirleniyordu ve bu temel çizgileriyle hazırlanan anlaşmayı, Süleyman Demirel, başlangıçta imzalamadığı için, yani IMF’nin buyruklarına boyun eğmediği için, NATO, Türkiye’de bir askeri darbe planlamıştı. Ekonomik neden yalnızca IMF kararlarına uymamak değildi ama, askeri darbe gerekçesinin ekonomik bunalıma dayandırıldığı bir gerçektir.

Dünya Bankası adına konuşan Charney, Aralık 1978’de, yani 12 Eylül 1980’den önce, Kahramanmaraş katliamı devam ederken, “*Bugünkü Türk hükümeti, ekonomik darboğazı geçecek önlem alamıyor. Askeri yönetim gelirse bu güçlükleri önleyebilir.*” diyor; 12 Eylül’den sonra, *Cumhuriyet* gazetesi muhabiri Ufuk Güldemir’in sorusunu yanıtlayan ABD Başkanı Jimmy Carter, “*12 Eylül hareketinden önce Türkiye’nin durumu savunma açısından tehlike arz ediyordu. Afganistan’ın işgal edilmesi ve İran monarşisinin devrilmesinden sonra Türkiye’deki bu istikrar hareketi (yani 12 Eylül Askeri darbesi) içimizi ferahlattı.*” diyordu (*Cumhuriyet*, 21 Ocak 1995).

Bugün Amerikancı palyaçoların, bir yanıyla ne kadar doğrudur bilemeyeceğimiz, bir yanıyla, vehimsel “darbe senaryoları” üzerine

kurgulanan “korku imparatorluğu” üzerine kalem çatmış nöbet tutanları keyiflendirecek alıntılar bunlar. Ama konumuz bugün başka.

Başka, çünkü, NATO, Demirel, IMF'nin buyruklarına uymadığı için mi bir askeri darbe planlamıştı, ve Dünya Bankası yetkilisi, Ecevit'in başbakanlığı döneminde ve tam da Kahramanmaraş katliamının yapılmakta olduğu günlerde, bir askeri darbeye Türkiye'nin ekonomik sorunlarını kim nasıl çözecekti! Dahası var: Darbe, Demirel'in başbakanlığı döneminde gerçekleştirilmişti ama, aynı Demirel, IMF'nin buyruğu olarak beklenen 24 Ocak Kararlarını imzalamıştı. İmzalamış, ama çevresi, bu parlamentoyla bu kararları uygulayamazsınız diye Demirel'i uyarmıştı. Evren, darbe yapılmamış, parlamento feshedilmemiş, siyasal partiler kapatılmamış olsaydı, “24 Ocak Kararları uygulanamazdı” diyecekti.

Ne var ki, 24 Ocak Kararlarından sonra da 13 ilde Sıkıyönetimin varlığına karşın sokaktaki kan Kızılırmak olup akacak, 1 Temmuz'da Evren komutanlarla yaptığı toplantıda 11/12 Temmuz (1980) darbe günü olarak belirleyecek, Çorum'da, MHP binasında, CIA Kıbrıs istasyonunda görevli Alexandr Peck'in güdümünde, 4 Temmuz'dan darbe gününe kadar askeri bir müdahaleye toplumsal ortamın tam olgunlaşmış olması için, Çorum entrikanın, tertibin, hilenin ve katliamın karanlığında soluyacaktı.

Çorum'da ve çevresinde insanlar öldürülür, kolları bacakları kesilir, başına çivi çakılır, diri diri toprağa gömülürken, MHP Ülkü Ocakları Oba Başkanı, ÜYD başkanına, “*avevilere ait 30'u aşkın ev ve işyerini tahrip ettirdiğini*”, “*sekiz rehinelere olduğunu*” söyleyecek, ÜYD Başkanı da, “*Yapılan her hareketin Türk milletinin bölünmezliği ve parçalanmaması için yapıldığını*” söyleyerek, rehinelere öldürülmesinin işaretini verecekti. Bir inşaatın bodrumunda elleri bağlı tutulan rehinelere, hava karardıktan sonra, bir tarlaya götürülerek öldürüleceklerdi.

Ecevit-Erbakan koalisyonunun güvenoyu aldığı 26 Ocak 1974'ten MHP ve MSP'nin dışardan desteklediği Demirel azınlık hükümetinin darbeye elinden alınacağı 12 Eylül 1980'e değin, sade yurttaşlardan simgesel adlara, tek tek olaylardan toplu katliamlara 5.388 kişi öldürülmüş, Evren'in özlediği ve NATO'nun amaçladığı toplumsal darbe ortamı olgunlaşmıştı.

Demirel'in, yasak kalktıktan sonra karşılaşacağı bir toplantıda Evren'e söyleyeceği gibi, 12 Eylül cuntası, kanın üzerinde oturuyordu. Kanın üzerinde oturuyordu ama, bu kez kendisi kan döküp can alacaktı.

Bu insanlar, sokakta değil, işkencede, hücrede, cezaevinde, ip altında, devlet kurumlarında, ve üstüne üstlük yasalar çerçevesinde, dahası yargı kararıyla öldürülecekti. İlhan, tek bir yasak yayın bulundurmanın suç olmadığı bilinen bir yargı kuralıyken, yasak olmayan bir kitap yasak diye gözetim altına alınabiliyor, sahibi olduğumuz basımevinde yasak yayın bulunmadığı aynı sıkıyönetim komutanının imzasıyla verilmiş karar olmasına karşın, bu karardan on gün sonra, mühürlü yani kapalı olan aynı mekanda yasak sol yayın bulundurduğu gerekçesiyle, aynı komutanın imzasıyla gözaltına alınıyor, cezaevinde, cezaevi aracı içerisinde, taşındığı cezaevinin bir başka bloku önünde “*yasalara uygun olarak*”, yani dövülerek öldürülüyordu. Kardeşim olduğu için değil, her saniyesini, her salisesini bildiğim için, değil her sözü, değil her sözcüğü, her harfi çivi gibi beynimde çakılı olduğu için söylüyorum. Ve 12 Eylül’lerin yıldönümünde yürüyebilecek durumdaysam fotoğrafı elimde, Erdal Eren’in simgesel idam gömleği göğsümde yürüyorum. Atılı suçun kanıtlanmadığı, 17 yaşındaki çocuğu, kendi yasasının ve yargısının açtığı kulvarda, “*korkmadık, astık*”, “*asmayacak da besleyecek miydik*” diyecek kadar arslan yürekli askerinin açtığı kulvarda, Türkiye, derinden yeni suikastlere, katliamlara hazırlanacaktı. NATO, Gladyo, CIA’nın eşliğinde, ve dahası önderliğinde.

Korkmadan asanlar, bedelini de almada gecikmeyeceklerdi. Bedeli: Yunanistan’ın NATO’nun askeri kanadına, ağız sözleşmesiyle, ahbap hatırı olarak, dönüşüne onay, Sovyetler Birliği üzerinde ABD’nin uçuracağı U-2 casus uçaklarına izindi. 92 milyar tutarında kredi dilimini IMF serbest bırakıyor; ABD, Türkiye’nin 350 milyon dolarlık borcunu bir yıl erteliyor; Londra’da toplanan 16 bankanın temsilcileri Türkiye’nin 3.2 milyar dolar borcunu 8-10 yıl süreyle erteliyor, yani bedel ödenmekte gecikilmiyordu. O zaman şöyle yazmıştım: 12 Eylül askeri yönetiminin idam ettiği çoğu genç insanların her birini Kemal Atatürk Bulvarındaki elektrik direklerine assalardı, Cumhuriyetin kurulduğu Meclis binasından bugünkü Meclis binasına değin her bir elektrik direğinde bir insanın sallanan gövdesi olurdu.

NATO Türkiye’de bir askeri darbe planlamış mıydı?

Execuvite Intelligence Review’in raporunda yer alan bilgilere göre, NATO, Türkiye’de bir askeri darbe planlamıştı. Tıpkı 1967 yılında Yunanistan’da yapıldığı gibi. ABD elçiliğinde görevli CIA uzmanları, askeri darbeye toplumsal bir ortam sağlamak konusunda planlayı-

cı, yönlendirici, güdüleyici yönetsel roller oynadılar. Daha önemlisi, 1970-öncesinde kurulan 28 Komando Kampında, Ecevit'in onlarca kez yinelediği sözlerle söylersek, “gençler, cinayetler için, katliamlar için, soykırımlar için yetiştirilmişler ve ABD’den mali destek görüyorlardı”. Başkan Johnson, 1964’te Amerikan Harp Akademisinde yaptığı konuşmada, ABD’nin, “Geri kalmış ülkelerde, yeni bir örgütlenme içinde olduğunu” söylüyor ve “Şu anda 344 uzman ekibin, 47 ülkede iç savaş taktikleri öğrettiğini” açıklıyordu. Türkiye’de, ABD’li uzmanların iç savaş taktiklerini öğrettiği yerler, Türkeş’in 28 yerde kurduğu komando kamplarıydı. Burada cinayet, katliam ve soykırım için 250 bin komando yetiştirilmişti. Birleşik Amerika, yerli kuvvetleri komandocu-partizan yöntemlere göre eğitiyor, gerekli silah ve malzemeyle donatıyordu. “Devrimci, demokratik, reformcu hareketleri bastırmak için”, gereksindiği lider, 1948’de CIA ile bağlantı kurmuş olan Türkeş’i; kılavuz olarak gereksindiği siyasal parti ise, Türkeş’in MHP’siydi. Özellikle 12 Mart (1971) sonrasında, iç savaş taktikleri öğreten Amerikan ekiplerinin yetiştirdiği komandolar, mobil olarak planlanan yere, yöreye, kente götürülüyor, ABD elçiliğinde görevli CIA ajanlarının buyrultusunda ve Ülkü Ocaklarının kitlesel desteğinde cinayet işliyor, suikast gerçekleşiyor, ortalık toz dumanken, oradan alınıyor, başka yere taşınyordu. 12 Eylülde değin, Orhan Yavuz’dan Doğan Öz’e, Bedrettin Cömert’ten Necdet Bulut’a, Akın Özdemir’den Abdi İpekçi’ye, 1 Mayıs’tan (34 ölü) Bahçelievler katliamına (7 ölü), İstanbul Üniversitesi katliamından Malatya’ya, Sivas’a, K.Maraş’a, Çorum’a, sol ya da sağ 5.388 kişi yaşamdan koparılyordu. Bunlar, “uluslararası komünizmin, silah-kullanmadan, dolaylı olarak saldırıya geçebileceği” varsayımına ve dolaylı saldırıya uyarlanmış ve NATO’nun askeri darbe planına ortam hazırlamak için öldürülmüşlerdi. Çorum olaylarını önlemekle görevlendirilen bir tuğgeneralin sözleriyle, ülkede iç savaşa, bir askeri darbeye toplumsal ortam hazırlamak için öldürülmüşlerdi.

12 Eylül öncesi, sokakta gerçekleştirilen cinayet, suikast, sabotaj ve katliamlar, bu kez devlete ait mekanlarda, devlet görevlilerine işletilecekti. Amaç, yalnızca Türkiye’de “sol”un bir daha doğrulamayacak ölçülerde belini kırmakla sınırlı değildi. NATO, bir yandan Sovyetler Birliğini, bu Birliği çevreleyen ülkelerden sıkıştırırken, bir yandan da Sovyetler Birliğinin merkezi otoritesini çökertmeye çalışıyordu.

MİLAD: UĞUR MUMCU

24 Ocak 2003'te, TİHAK'ın düzenlediği etkinlikte sunduğum “Niçin Uğur? Niye Umut” başlıklı konuşmamdan alarak sürdürüyorum:

Uğur Mumcu için zamanın sustuğu dakikalarda, susturulduğu sokaktaydık. Dönerken, Seyhan, olay yerine önce gelmiş bir polisin yeni gelen polise, “Din aleyhine yazan biriymiş!” dediğini aktarmıştı bize.

Anımsatalım: *Turkish Daily News* (28 Ocak 1993), Uğur'un cenaze töreninde atılan sloganlardan, “*Turkey won't be a second Iran*”ı, yani “*Türkiye, ikinci bir İran olmayacak*” sloganını manşete çıkarmıştı.

İngiliz Reuter Ajansı, Uğur'un Maltepe Camisinden Cebeci Mezarlığına uğurlanışını, “*Ortadoğu'da aşırı islamcı akımlara karşı bugüne dek düzenlenen en büyük protesto yürüyüşü*” olarak duyurmuştu (*Cumhuriyet*, 28 Ocak 1993).

İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, “*cinayetin dış bağlantılı olduğunu*” söylerken (*Tercüman*, 27 Ocak 1993) ya da “*cinayette yabancı parmağı var*” derken (*Türkiye*, 27 Ocak 1993), “bir el” İran'ı gösteriyordu. MİT ise, CIA ve MOSSAD'dan yardım istemiş (*Cumhuriyet*, 26 Ocak 1993) ve “*CIA devreye girmişti*” (*Hürriyet*, 27 Ocak 1993).

Karşıt görüşler de vardı: İstihbarat Dairesi eski başkanı Mustafa Yiğit, “*CIA ve MOSSAD'dan bilgi alınmasının yanlış olduğunu*” söyleyecekti (Bkz: Erdost, *Pandora'nın Bir Başka Kutusu*, 2000, s. 167). Bir başka aykırı ses ise Erbakan'dan gelecekti: “*Suikastın ardında CIA'yı arayın!*” (*Milli Gazete*, 28 Şubat 1993). İran Büyükelçisi de, Mumcu'nun öldürülmesini “*Siyonizm ve ABD entrikası*” olarak niteleyecekti (*Cumhuriyet*, 30 Ocak 1993).

Dahası var:

Um:ag Başkanı Güldal Mumcu'nun açıklamasından öğrendiğimize göre, Mumcu soruşturmasını savsaklayan Devlet Güvenlik Mahkemesi askeri savcısına Adalet Bakanlığı tarafından verilen disiplin cezası uygulanmamış, Askeri İdari Mahkeme, cezanın uygulanmamasını, “devlet sırrı” olarak nitelemişti (*Cumhuriyet*, Uğur Mumcu Özel Eki, s. 3, 24 Ocak 2003).

Ama, bununla, “devlet”, Mumcu'nun öldürülmesinin de “devlet sırrı” olduğunu, dolaylı da olsa açıklamış oluyordu.

Ne var ki, Uğur'un öldürülmesinin hemen ardından, Başbakan Demirel, "Devlet kimin ne yaptığını biliyor" diyecek ve ekleyecekti: "Devlet hiçbir şeyi gizlemez. Örtbas etmez." (Cumhuriyet, 28 Ocak 1993).

"Devlet sırrı"nın sırrını ise, soruşturma ile ilgili haberlerin başlıklarından çıkarmak olanaklıydı. Şöyle:

26 Ocak 1993: Polis ipucu arıyor (Cumhuriyet). Çok önemli ipucu (Hürriyet) Suikastlar çözülüyor (Milliyet).

28 Ocak 1993: Başbakan Demirel: "Önemli ipuçları ele geçirdik". DGM Başsavcısı Demirel: "Avunmayın, henüz ipucu yok."

29 Ocak 1993: Özal'dan MİT eleştirisi: İran tehlikesi abartılıyor.

29 Ocak 1993: Sezgin: Olayın bugün ya da yarın sonuca kavuşturulacağı ümidindeyim.

30 Ocak 1993: Demirel: Delil olacak ipuçları var. Şimdi çok önemli ipuçları elde ettik.

1 Şubat 1993: Demirel: Cinayette ipucu yok.

2 Şubat 1993: Mumcu soruşturması kilitlendi.

5 Şubat 1993: Sezgin: Uğur Mumcu olayı ile ilgili elimizde somut bulgular var. Katiller İran'da eğitildi.

7 Şubat 1993: Sezgin: Cinayetin çözülmemesi için elinizden geleni yapıyorsunuz, yazınca ipuçları elden gidiyor.

8 Şubat 1993: Soruşturma skandalı, İçişleri Bakanı Sezgin'in "İran'da illegal örgüt" dediği MOD, Şah'ın İran Savunma Bakanlığı çıktı.

9 Şubat 1993: İstanbul DGM Başsavcısı: Soruşturma laçka.

10 Şubat 1993: RP Grup Başkanvekili Şevket Kazan, Mumcu cinayetini, CIA desteğinde İsrail ajanlarının işlediğini, böyle bir belgenin MİT kayıtlarında bulunduğunu öne sürdü. Başbakan Demirel: Öyle bir şey yok. Erbakan: Belgeyi MİT sızdırdı (11 Şubat).

10 Şubat 1993: Sezgin: Mumcu cinayetinde bazı bağlantılar saptandı. Faillerin en kısa sürede ortaya çıkarılacağına inanmaktayım.

13 Şubat 1993: Demirel: Devletin cinayet işleyen bir teşkilatı yoktur. Türkiye'de kontrgerilla yok.

16 Şubat 1993: Mumcu suikastında önemli ipuçları. Aranılan militanlar: Kod adı Selim, kod adı Ali.

18 Şubat 1993: Mumcu soruşturması: Sorguda sonuç yok.

19 Şubat 1993: Deliller ayaklar altında. Kanıtlar süpürülüyor.

22 Şubat 1993: Mumcu soruşturması: Görgü tanıkları hala dinlenmedi (Milliyet).

23 Şubat 1993: Demirel: Mumcu cinayeti çözüldü. Mumcu olayında meçhul taraf kalmadı, ipuçları eldedir.

24 Şubat 1993: Demirel: Ben elimizde bazı delillerin ve ipuçlarının olduğunu söyledim. Bununla bir kararlılığı vurgulamak istedim. Türkiye’de hiç bir cinayet sonuçsuz kalmayacak. Hepsinin faili yakalanacak.

25 Şubat 1993: DGM Başsavcısı Demiral: İpucu var, insan yok.

24 Mayıs 1993: Mumcu cinayeti: İçişleri Bakanı Sezgin, İslami Hareket Örgütü’nün İran bağlantısına yeni bir boyut getirdi. Aracı, İran Kültür Merkezi.

23 Haziran 1993: Mumcu suikastı faili olarak gösterilen İslami Hareket Örgütü üyelerinin itirafı: Aracı İran Başkonsolosu.

18 Eylül 1994: Genelkurmay Başkanı Doğan Güreş (emekli olduktan sonra): “Uğur Mumcu’yu çok severdim. Onun ölümü benim için gerçekten onarılmaz bir yaradır. Ama katilleri neden bulunamıyor, o konuya hiç girmek istemiyorum.”

24 Aralık 1994: Demirel (Cumhurbaşkanı): Uğur Mumcu gibi bir kişiyi niye devlet ortadan kaldırsın? Uğur Mumcu, devletin şikayetçi olduğu bir adam değildi ki. Evvela benim şahsi dostumdu.

Cumhurbaşkanıyla, Başbakanıyla, İçişleri Bakanıyla, DGM Başsavcısıyla, Uğur’un katillerinin izini süren ve hemen her gün yeni kanıtlar “üreten” ve yeni katiller “yakalayan”, yeni örgütler “açıklayan” devlet ile Uğur’un öldürülmesini “devlet sırrı” olduğu için duyumsatan devlet arasında, kendimi, “Fareli Köyün Kavalcısı” masalındaki yetmiş milyon fareden biriymişim gibi duyumsamaktan kurtaramadım. Çünkü, Uğur’un öldürülmesi bir “devlet sırrı” olarak açıklanamıyorsa, bu yetmiş milyonu, aranmayan, aranmayacak olan, bulunmayan, bulunmayacak olan, bir kendir parçasından da başka bir anlam taşımayan bir “ipucu”nun arkasında sürüklemeyi bir başka biçimde açıklamak bana olanaksız geliyor. “Devlet sırrı” olması dolayısıyla da, Uğur’un katillerini, devletin açıkladıkları arasında değil, kendi pisliğini örten kedi örneği, örttüğü yerlerde aramanın daha doğru bir yöntem olacağını sanıyorum.

Bir başka deyişle, Uğur’un öldürülmesinin nedenini, güncel yazılarında ve yakından ilgilendiği ve yazdığı güncel olaylarda aramak ise, bana daha doğru geliyor. Örneğin, CNN’in, Mumcu’ya “karşıt” olanları

sayarken, “Kürt devletine ve Çekiç Güce karşı olduğunu” duyurmuş olmasının da (*Cumhuriyet*, 28 Ocak 1993) ayırdına varmak gerekcekti. Uzun zaman Uğur Mumcu’nun savunmanlığını yapmış olan M. Emin Değer’in, öldürülmesinin hemen ardından Uğur’un “Çekiç Güce karşı olduğu”nu (*Cumhuriyet*, 30 Ocak 1993) yazdığı yazı da, bizim iz sürmemize yardımcı olabilirdi.

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Üyesi Hüsamettin Korkutata, Mumcu’nun öldürülmesinden yedi yıl sonra, bu cinayetin aydınlatılmasının istenmediğini, gereken bilgilere ulaşmalarının da engellendiğini ve “*bu suikastın büyük bir örgüt işi ve çok planlı bir organizasyon olduğunu*” belirtecekti (*Akit*, 12 Mayıs 2000).

TBMM Faili Meçhul Cinayetleri Araştırma Komisyonu Başkanı Sadık Avundukoğlu da, Mumcu, Aksoy ve Üçok cinayetlerinin Türkiye’ye gönderilen “*ajanların işi*” olduğunu söyleyecek, Türkiye’de bilinen örgütlerin işi olmadığını vurgulayacaktı (*Cumhuriyet*, 14 Şubat 1995).

Yanıtlara soru bulunmuş, ama sorular yanıtsız kalmıştı.

Çünkü, Uğur’un gövdesini ikiye ayıran bomba, Çekiç Güç’ü manşetlerden indirmekle ve gündemden yalıtılmakla kalmamış, Uğur’un bedeni, bu “Güç”ün önündeki engellerden biri olarak “ortadan kaldırılmış”, kimi dışardan kumandalı köşe yazarlarının söylemiyle, engel “bertaraf” edilmişti.

Öncesini ve sonrasını da anımsatmak gerekir: Uğur’dan önce, 2 Ekim 1992’de, Ege’de, NATO tatbikatına katılan Muavenat muhribimiz, 6. Filoya bağlı Saratoga gemisinden ardarda atılan iki Sea-Sparrow füzesiyle Türk bayrağının çekili olduğu kaptan köşküden vurulduğu ve gemi komutanı binbaşı ile dört er öldürüldüğü zaman, biri NASA’da uzun yıllar görev yapmış bazı emekli subaylar, bunun bir kaza olmadığını yazmışlar, hemen her Milli Güvenlik Kurulu toplantısında Çekiç Güç’e karşı çıkan komutanlara ve devletin başına bir “mesaj” olduğunu ısrarla yinelemişlerdi.

Gene anımsatmak gerekir: Uğur’dan sonra, 17 Şubat 1993’te, Diyarbakır’a gitmekte olan Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis’in uçağı, havalandıktan kısa bir süre sonra Ankara içine düştüğü zaman, Genelkurmayın “buzlanma”yı neden göstermesine karşın, bilirkişiler, bunun bir sabotaj olduğu doğrultusunda kanıtlı görüş bildirmişler; konuyla yakından ilgilenenler, Irak’ta Kürt devletinin kurulmasına karşı

olan Bitlis'in 17 Aralık 1992'de, Kuzey Irak'ta seyreden helikopterinin Çekiç Güç'e bağlı iki F-15 uçağı tarafından taciz edildiğini anımsatarak, bu sabotaj ile Çekiç Güç arasındaki bağlantıya dikkat çekmişlerdi.

Anımsatılması gereken bir başka açıklama da "üst düzey bir komutan"dan gelecekti. Türk Silahlı Kuvvetlerinden bir komutan, "Çekiç Güç'ün görev süresinin her uzatılışının Kuzey Irak'ta bir Kürdistan kurulması tehlikesini artırdığını" belirttiği yerde, "bu sürenin uzatılması ile ilgili karar önerisinde, ABD'nin sürekli olarak bazı sorunlar çıkardığını" söyleyecekti (*Cumhuriyet*, 30 Mayıs 1994).

Peki ama, Çekiç Güç neydi?

Uğur Mumcu, öldürülmeden bir ay önce, "Taşeron" yazısında, "Çekiç Güç ne anlama geliyor?" diye soruyor ve sorusunu şöyle yanıtlıyordu:

"Çekiç Güç, ülke savunmasının bir kısmını 'taşerona' vermek anlamına geliyor. Hem bu anlama geliyor, hem de Irak'ın iç işlerine karışma anlamına. İşler bunlarla da bitmiyor. Çekiç Güç, Kuzey Irak'ta oluşan "Kürt Federe Devleti"nin kurulup gelişmesini sağlıyor. Bu gelişme, Kürtler açısından, "Sevr Andlaşması'nın yetmiş iki yıl sonra uygulanması anlamına da geliyor."

Sevr Andlaşmasının, Kürtlere yerel özerklik veren 62-64'üncü maddelerini anımsatarak şunları ekliyordu Mumcu: "Aynı oyun yine sahnededir: Önce 'Çevik Güç', sonra 'Çekiç Güç'. ABD, Ortadoğu'yu gün geçtikçe egemenliği altına alıyor" (*Cumhuriyet*, 23 Aralık 1992).

Mumcu'ya göre, birincisi, Çekiç Güç, ülke savunmasının bir kısmını üstlenmiş taşeron'dur, yani Irak'tan gelmesi olası saldırıya karşı, Türkiye, ABD, İngiliz ve Fransız askerleri tarafından korunacaktır, ikincisi, "Irak'ın iç işlerine karışmak" için kurulmuştur, yani her şeyden önce Saddam'ın devrilmesi ya da yok edilmesi amacını taşımaktadır. Üçüncü amacı, Kuzey Irak'ta bir "Kürt federe devleti" kurulmasını ve gelişmesini sağlamaktır. Dördüncüsü, Sevr Andlaşmasında yer alan, kuzey-batı sınırı Sivas'a kadar uzanan, önce yerel özerk ve daha sonra bağımsız olması kararlaştırılan "Kürdistan"ın kurulmasıdır.

Çekiç Güç'ün derin misyonunu bilenler, ABD'nin komutasında gerçekleştirilecek Irak savaşının değiştireceği haritanın, yeni bir Sevr haritası olacağını, yani kendi gövdemizin Uğur gibi ikiye biçileceğini göremiyorlar.

Mumcu'nun, ABD'nin Ortadoğu'yu gün geçtikçe egemenliği altına almasının "aleti" olarak nitelediği ve ABD'de (baba) Bush ile Dışişleri Bakanı Baker'in, Özal'a, "kendileri için çok büyük bir önem taşıdığını" söyledikleri Çekiç Güç, Körfez Savaşının (17 Ocak 1991) ardından, (baba) Bush'un ayaklanmalarını istediği için ayaklanan Kuzey Irak Kürtlerini, Saddam'ın hışmından korumak amacıyla konuşlandırılan Çevik Güç'ün yerine kurulmuştu. Adı "Huzur Operasyonu-2"ydi, ama Çekiç Güç olarak anıldı.

Çekiç Güç, 36. enlemin kuzeyinde Irak silahlı kuvvetlerinin faaliyetlerini hava keşfiyle saptamak, keşif sonuçlarını Pirinçlik ve Zaho'da kurulmuş bulunan Askeri Eşgüdüm Merkezine bildirmek ve verilecek kararı yerine getirmekle görevliydi. Ayrıca, Diyarbakır ve Zaho arasındaki helikopter ulaşımını sağlayacaktı (*Çekiç Güç ve Geleceği*, SİSAV, 1992, s. 40).

Ne var ki, "Huzur Operasyonu", Ecevit'in söylemiyle, huzursuzluk getirmiş, bölge Kürtlerini Saddam'ın saldırısından (ve Halepçe'de olduğu gibi kimyasal silahtan) korumak yerine, Türkiye'yi Kuzey Irak'tan yalıtmaya, komşusu Ortadoğu ülkelerini bölerek kendi yörüngesine bağlamanın bir üssüne dönüştürmeye başlayacak, varlığı, Türkiye'de genel bir kaygıya neden olacaktı. Altı ay süreyle kurulmuştu. Her altı ay sonunda Çekiç Güç'ün kaldırılması için kopartılan fırtına, ya da yükselen siyasal ve askersel gerilim, toplumu derinden sarsan bir suikastle, bir sabotajla, bir provokasyonla diniyor ya da gerilim olmaktan çıkıyordu.

Uğur'un öldürülmesinden birkaç gün sonra, "Canilerin kim olduğu, maksat ve hedefleri tarafımızdan biliniyor!" (*Bugün*, 28 Ocak 1993) diyen Başbakan Demirel, Uğur öldürülmeden birkaç gün önce, 19 Ocak'ta, "Çekiç Güç köklü bir çıban gibi" demiş ve eklemişti: "Çıbanın başını keskin bir bıçakla kesebilirsiniz, ama kökü çıkaramazsınız. Çıkarmaya kalktığınızda nelerle karşılaşacağınız bilinmez!" (M. Emin Değer, *Oltadaki Balık Türkiye*, 1994 s. 19; "Çekiç Güç Çıban Başı", *Cumhuriyet*, 23 Ocak 1993).

Demirel, bu sözleri, İncirlik'ten kalkan Çekiç Güç'e bağlı Amerikan uçaklarının, Türk hükümetinden izin alınmadan, 36'ncı enlemin güneyinde, Irak'ın konuştuğudığı SAM füzelerini imha etmesi nedeniyle, bu Güç'ü oluşturan ABD, İngiltere ve Fransa büyükelçilerinin kendisiyle olağandışı görüşmesinin ardından söylemişti. M. Emin Değer, Demirel'in büyükelçilerle yaptığı toplantıdan çıkışını şöyle betimliyor-

du: "... zıpkın yemiş gibiydi. Ve hırslıydı.. Soruları yanıtlarken söyledikleri, geçmişte yapılan bir yanlışa işaret ediyordu" (s. 19).

Demirel, sonra da, 20 Mart 1995'te, Türk Silahlı Kuvvetlerinin, Kuzey Irak'a 35 bin kişilik bir operasyon düzenlemesi üzerine, Türkiye'ye silah akışını durduran Almanya Başbakanı Kohl'e, bu kez "Cumhurbaşkanı" olarak yazacağı mektupta da, "Bizim izin verdiğimiz şemsiye altından", "Çekiç Güç'ün altından yılanlar çıktı!" diye yazacaktı (*Cumhuriyet*, 31 Mart 1995).

Demirel'in "Çekiç Güç köklü bir çıban gibi" sözlerini, Uğur'un "İncirlik..." yazısına dolaylı bir yanıt olarak söylediğini düşünmek de pek yanlış olmazdı. Çünkü, bunu ilk kez, akşama doğru söylemişti, aynı günün sabahında 19 Ocak'ta, Mumcu'nun "İncirlik..." yazısı yayınlanmıştı. Uğur, bu yazısında Demirel'i şöyle sorgulamıştı:

"Çekiç Güç Türkiye'de konuşlandırılırken muhalefet liderleri olarak yeri göğü inleyen Demirel ve İnönü, bugün hükümette neden susuyorlar? Ve neden Çekiç Güç'ün bu oldu bittilerine ses çıkarmıyorlar. Ve neden Bush ve Özal'ın, o kadar eleştirip karşı çıktıkları Körfez siyasetini birer noter gibi onaylıyorlar" (*Cumhuriyet*, 19 Ocak 1993).

Mumcu'nun ertesi gün, yani 20 Ocakta "Saddam Olmasa...", 21 Ocakta "İslam Birliği...", 22 Ocakta "İmam-Subay!", 23 Ocakta "Irak Füzeleri" adlı (Çekiç Güç, Kürt Devleti, Saddam ve İncirlik eksenindeki) yazıları yayınlanacak ve 24 Ocakta da Uğur öldürülecekti.

Uğur, altı ay kadar önce de "Çekiç Güç'ün koruması altında bir Kürt devletinin oluşacağını" vurguladığı "Pax-Am!" yazısını şöyle bitiriyordu: "Sovyetlerin dağılması ve Körfez Savaşından sonra, dünya yeni bir sürece girdi. Bu süreç, Amerika'nın tek süper güç olarak egemenliğine yol açtı. (...) Bunun adı Pax-Am'dır."

"Pax-Am" ya da "Pax-Amerikana"nın, ABD'nin "barış" dayatması altında, küresel egemenliğine giden yolu "savaş" ile açması anlamına geldiği de bugün hemen herkes tarafından biliniyor. Küresel egemenliğin odağını ise Avrasya, Avrasya'nın kalbini de Türkiye oluşturuyor.

Avrasya'yı kucaklamak için, Türkiye'yi avuçlamak gerekiyor. Brezinski'nin sözleriyle, Avrasya'ya egemen olan güç ise, dünyanın öteki iki zengin bölgesi olan Batı Avrupa ve Doğu Asya üzerinde "muazzam bir nüfuz kurabilecek", "Ortadoğu'yu ve Avrupa'yı otomatik olarak kontrol edebilecek"tir (Zbigniew Brezinski, *Büyük Satranç Tahtası*, s. 21-22; "Bir Avrupa Stratejisi", *Türkiye Günlüğü*, sayı 47, Eylül-Ekim 1997, 35 ve devamı). Kısaca söylemek gerekirse, ABD'nin

küresel üstünlüğünün yolu, Türkiye’den geçmek zorundadır ve geçerse, Türkiye’yi parçalayarak geçecektir.

Bir başka deyişle, Washington, Pax-Am’ın, yani ABD’nin küresel egemenliğinin hareket noktasını, payandasını, atlama tahtasını, Türkiye coğrafyasının oluşturduğu görüşünde.

Bir zamanlar ABD’nin Ulusal Güvenlik Kurulu Başkanlığını da yapmış olan Brezinski, “sürdürülebilir bir Avrasya stratejisi”nin, “manevralar ve diplomatik manipülasyonları kullanarak, Amerika’nın küresel üstünlüğüne meydan okuyacak herhangi bir düşman koalisyonun ortaya çıkmasının engellenmesini” ve “uzak bir olasılık da olsa tek bir gücün böyle bir olaya kalkışmasına kesinlikle izin verilmemesini” yazar (*Türkiye Günlüğü*, s. 36).

“Bertaraf edilen” ile, kaldırılan “engeller” ile, “kesinlikle izin verilmeyen oluşumlar” ile, Çekiç Güç’e, Çekiç Güç’ün gizli misyonuna, yani Saddam’ın, demokratik olmayan yollardan, şiddet ve terör yöntemleriyle iktidarına son verilmesine, Kuzey Irak’ta bir Kürt devleti kurulmasına, Irak’ın bölünmesine, Sevr’in uygulanmasına karşı olanların vurulması (*Muavenat*, 2 Ekim 1992), öldürülmesi (*Mumcu*, 24 Ocak 1993), uçağının düşürülmesi (*Bitlis*, 17 Şubat 1993) arasında, bir neden-sonuç ilişkisi olduğunu düşünmek ve ortak bir neden aramadan önyargılarla karara varmak, bana doğru gelmiyor.

Bu üç olayı, (bu üç olaydan sonra ABD Büyükelçisinden habersiz, Kürt liderleri Ankara’ya görüşmeye çağırmış olan Özal’ın ölümünü (17 Nisan 1993) geçerken anımsatmakla yetinelim), Sivas kıyımı (2 Temmuz 1993) izliyor. “Şeriatçı ayaklanma”nın arka planında, PKK’nın Sivas’a yerleşme ve Karadeniz’e ulaşma olgusu olduğu gibi, bu kıyımın arkasında, Sivas odağından alevilerin yoğun olduğu doğuya, batıya ve güneye doğru, PKK’nın alevileri ayaklandırmak istemesine koşut. Alevi-sünni çatışması başlatmak, Güneydoğu’da operasyona hazırlanan birlikleri Molla İran’ına yönlendirmek amacının bulunduğunu düşünmek de pek yanlış olmazdı. Bir başka deyişle, Sivas olayları, Türkiye’de istikrarsızlığı artırma ve onu, iç kavgalara ve dış çatışmalara sürüklenme amacıyla da başlatılmış olabilirdi.

Sivas olaylarını Gazi olayları izleyecekti.

12 Mart 1995’te, alevilerin yoğun olduğu Gazi’de, alevilere yönelik “terör”ün, 12 Eylül öncesi yöntemlerini anımsatan biçimiyle karşılaşıyoruz. Akşamın geç saatlerinde, gasp edilen ve şoförü öldürülen bir ticari taksiden, kahvelerde ve pastanelerde televizyondan maç

izleyenlere açılan ateşle başlatılan olaylar, çoğu alevi ve ilerici olan 21 gencin ölümüyle sonuçlanmış olmakla birlikte, bu olayları çıkartanların amaçlarına tam olarak ulaştıkları söylenemezdi. Gazi olaylarını, CNN ve ABD basını, “Türkiye’de alevi-sünni savaşı başladı” diye vermiş, olayları çıkartanların ve sürdürenlerin beklentileri de bir bakıma açıklanmış, ama bu saldırılar, alevi-sünni savaşına dönüştürülemedi.

Gazi olaylarının öncesi ise, daha da ilginçti. ABD Dışişleri Bakanlığı ve CIA’nın denetiminde yayın yapan Meditarranean Affaire şirketinin mevsimlik yayın organı olan *Mediterranean Quarterly* dergisinin 1995 kış sayısında Obrad Kesic imzasıyla yayınlanan “Yol Ayrımındaki ABD-Türkiye ilişkileri” başlıklı yazıda, “ABD Dışişleri Bakanı Warren Christopher’in 30 Eylül 1994 tarihinde Kürt politikası”na ilişkin uyarısının dikkate alınmamış olmasının, Amerikan-Türk ilişkilerini yol ayrımına getirdiği görüşüne yer verilmişti. “Çünkü”, deniyordu, “Türkiye, ABD’nin Ortadoğu’da, Türk cumhuriyetlerinde ve Balkanlar’daki beklentilerine yanıt vermemiş”, “Kuzey Irak’ta özerk bir Kürdistan’ın kurulmasına razı olmadığı gibi, Kürtlere karşı sınırdaki önlemleri sıklaştırmış”tı. Yazar, Türkiye’nin “haddini aştığını”, “ABD’nin sabrının taşıdığını”, “Türkiye’nin istikrarsızlık durumunun daha da ağırlaşılabileceğini” yazıyordu (*Aydınlık*, 18 Mart 1995/ *Cumhuriyet*, 19 Temmuz 1997).

Erbakan ise, “Olay bizim inancımıza göre tamamen dış güçlerin etkisiyle yapılan bir operasyondur. Ne zaman *Çekiç Güç’ün süresi uzatılacak olsa*, ne zaman olağanüstü hal süresi görüşülecek olsa, *Türkiye, bu tür olaylarla karşılaşır*” (*Türkiye*, 14 Mart 1995) diyecekti.

TSK, daha önce planladığı tarihte, 20 Mart 1995’te Kuzey Irak’a operasyonu gerçekleştirecek, ardından ABD, “Derhal çekil!” diyecek, Almanya Türkiye’ye silah satışını durduracaktı. Cumhurbaşkanı Demirel, Kohl’a yazdığı mektupta, “Çekiç Güç’ün altından yılanlar çıktı!” sözünü, bu nedenle söyleyecekti. “Yılanlar” ile, ABD’nin Kürtleri korumak amacıyla değil, Kürtleri kullanarak Irak’ı ve ardından Türkiye’yi bölmek amacıyla hareket ettiği duyumsatılmış ve Çekiç Güç’ün, pan-kürdist vizyona sahip (Fuller) PKK’ya taşıdığı savlanan modern silahlar imlenmişti.

Gazi olaylarının ardındaki bir başka nedenin de, İstanbul’a ve oradan ülkeye yayılacak “alevi-sünni savaşı”nın, Kuzey Irak’a yapılacak operasyon için konuşlanan birlikleri, Molla İran’ına yönlendireceği gibi amaçlar taşıdığı da ileri sürülecekti.

20 Mart'ta operasyona katılan birliklerin büyük bir kısmının 43 gün sonra, yani Mayıs başlarında Türkiye sınırına çekildiği günlerde, Başbakan Çiller'in, İran'a ABD'nin bilgilendirdiği İran'daki PKK kamplarına yönelik kara harekatı tasarımı gündeme gelecek, Dışişleri Bakanı Hikmet Çetin'in uyarısıyla, Demirel tarafından bu harekat önlenecekti.

SONRASI: TEZKERE

Anımsayalım: PKK'nın Türk Silahlı Kuvvetlerini hedef alan Dağlıca (Oramar) ve Aktütün (Besusin) karakollarına yaptığı baskınlara, asker yanıt veremedi. Yani, uluslararası hukukun kendisine tanıdığı "sıcak takip"i gerçekleştiremedi.

Başbakan Erdoğan, bölgede düzenlenen toplantılarda gürlendi, PKK'yı bir kaşık suda boğarmış gibi. Ama, asker, Bush'un izin verdiği tarihte, izin verdiği biçimde, izin verdiği saatte, yani baskından günlerce sonra müdahale edebildi. Daha gerçekçi bir söylemle, müdahale, bir "hak" olarak değil, bir "sadaka" olarak verilmiş gibiydi, Çekiç Güç'ün misyonunda somutlaşan ABD'nin amacına uyarlanan hava harekatıyla sınırlıydı. Kandil Dağı PKK'nın üssüydü ve Amerikan askerinin işgali ve koruması altındaydı. Müdahaleye havadan izin verildiği zaman, kimler, neyi vurdu, bizim sorularımız soru olarak kalmıştı.

Türk Silahlı Kuvvetlerinin, Kuzey Irak'a, PKK'ya karşı girişeceği operasyonlar, PKK'nın Türkiye'de gerçekleştirdiği ve ulusu sarsan olaylar üzerine gerçekleştiriliyordu, şimdi konum değişmiş, yurtiçine ve silahlı kuvvetlere yönelik PKK saldırılarına yanıt verebilmek için, "stratejik" müttefiki olan Türkiye'ye, Beyaz Sarayın müdahale için izin vermesi gerekmişti. Verilecek izin de, Temmuz 1997'de Hakkari'nin güneyinden Irak'a giren Çekiç Harekatı komutanlarından Büyükanıt'ın şimdi, Genelkurmay Başkanı olarak o gece uykusunu uyuyabileceği bir izindi. Ama sorun "zevahiri kurtarma sorunu" muydu? Askeri öldürenleri korumak mıydı? Soru yanıtını bulamamıştı.

Öncesi böyle miydi? 12 Mart 1995'te başlatılan Gazi olayları bazı yorumlara göre, 20 Martta (1995), TSK'nın Kuzey Irak'a gerçekleştirmeyi planladığı operasyonu önlemek amacıyla yapılmıştı. İstanbul'a yayılacak alevi-sünni çatışması, bir iç savaşın başlangıcı olacaktı. İç savaş tasarımı başarısız kalmış, TSK, Çelik I harekatını planladığı tarihte, 19/20 Martta (1995), savaş uçakları, süper kobra helikopterler eşliğinde 50 bin kişilik kara askeri ile gerçekleştirmişti. Bu, sınırdan 219 kilometre derinlere inen 40 kilometrelik dev operasyondur.

ABD, “çekil!” diyecek. Almanya, Türkiye’ye silah sevkinini durduracak. Demirel, Almanya Başbakanı Kohl’a, “Çekiç Güç’ün altından yılanlar çıktı.” diye yazacak, “Biz ellerinden alıyoruz, daha modern silahlarla çıkıyorlar karşımıza!” diyecekti.

TSK, Kuzey Irak’ta, planlandığı gibi uzun süre kalamayacak, 43 gün sonra, Mayıs 1993’te çekilecekti. TBMM, Çekiç Güç’ün süresini altı ayda bir uzatıyordu.

PKK’ya yönelik olarak, Ocak 1997’de gerçekleştirilen “sıcak takip”i, 14 Mayıs 1997’de Çekiç Harekatı izleyecek. 7 Temmuz 1997’ye kadar süren harekate, 50.000 kara askeri, Kobra helikopterler, savaş uçakları katılacak ve PKK kamplarını bombalayacaktı. 1.445’i ölü, 184’ü yaralı, 1.750 PKK’lı savaş-dışı kalacaktı. Çekiç Harekatında, 135 ton yiyecek, 626 hafif silah, 20 havan topu, 27 RGP roketatar, 29 Daçka uçaksavar, 25 BKG makinalı tüfek, 200 bin hafif silah, mühimmat, 1.750 havan mermisi, 2.225 roket mermisi, 17 jeneratör ele geçirilecekti.

25 Eylül-15 Ekim 1997’de, 25 bin asker, 150 tank, uçaklar, helikopterler ile Şafak Harekatı gerçekleştirilecek, ve Aralık 1997’de, 20 bin askerle kısa süreli bir operasyon daha yapılacaktı.

İki operasyon arasında, 5 Kasım 1997’de, Kıbrıs’ta, S300 füzelelerini imha manevraları sırasında, Kara Kuvvetleri Komutanı Hüseyin Kıvrıkoğlu’nun kulağının dibinden geçen kurşun, arkasında bulunan Albay Vural Berkay’ın ölümüne neden olacaktı.

Amerikan yapısı M-5 silahıyla ateş edilmişti, Türkiye’de, yalnız Özel Kuvvetlerde olduğu açıklanmış, ama olay kapatılmıştı.

Berkay öldürülmüş, ertesi gün, 6 Kasım (1997), Girit’ten İtalya’ya gitmekte olan Başbakan Mesut Yılmaz’a, gazeteciler, ABD’nin Irak’a saldırmak için İncirlik’i istediğini anımsatarak, doğru olup olmadığını sormuşlardı. Yılmaz, soruyu, farklı bir biçimde yanıtlıyacaktı: ABD, Şafak Operasyonu sırasında Çekiç Güç uçuşlarının durdurulmamasını, ikincisi, Çekiç Güç’ün uçak sayısının 175’e çıkarılmasını istiyordu.

İncirlik’in NATO hizmetlerine tahsis edildiği, Kuveyt’in işgaline karşı, ABD’nin komutasında “koalisyon güçleri”nin savaştığı, Çekiç Güç’ün, bu savaşın çocuğu olduğu gözönüne alınırsa, ve kurucularının, yani ABD’nin, İngiltere’nin, Fransa’nın ve Türkiye’nin NATO üyesi olduğu düşünülürse, Çekiç Güç’ün faaliyetlerinin de NATO faaliyetlerinin bir parçası olduğu düşünülebilirdi. Uçak sayısını artırmasının, Türkiye’nin Kuzey Irak’a gerçekleştirdiği operasyonlar sırasında Çekiç Güç’ün uçuşlarının durdurulmamasının istenmiş olması, bir “NATO

hizmeti” olarak savunulabilirdi. Ama ABD, yalnızca, Irak’ta tek taraflı savaş açmakla kalmamış, NATO hizmeti doğrultusunda oluşturulmuş Çekiç Güç uçaklarını, bu kez “NATO hizmeti görüntüsü” altında, NATO gücü gibi kullanabilmişti. ABD Irak’ın işgali için hazırlık yapıyordu.

Bu hazırlıklardan biri de ABD’nin konuşlanmayı tasarladığı Güneydoğu Anadolu’nun sıcak çatışma alanı olmaktan çıkartılmasıyla ilgiliydi:

16 Eylül 1998’de Kara Kuvvetleri Komutanı Atila Ateş, Suriye sınırında, Öcalan’ın Suriye’den çıkarılmasının mesajını veriyor, aksi halde, TSK’nın Suriye’ye gireceğini duyuruyordu. Öcalan’ı, Moskova yolunda uçakta bulacaktık. Uçakta, Suriye’den ayrılmakla “Ortadoğuda savaş önlediğini” söyleyecekti. Ne var ki Öcalan, Rusya’dan İtalya’ya, Yunanistan’a, ve oradan Kenya’ya “taşınacak”, Kenya’da Yunanistan Büyükelçiliği’nde tutulacak, ABD/CIA görevlileri, Öcalan’ı Türk görevlilerine, MİT’e teslim edecekti.

Ama, Öcalan’ın Suriye’den çıkartılması (9 Ekim 1998), tek başına bu, soruları yanıtızsız bırakabilirdi. Çünkü, sorun, PKK ya da Öcalan sorunu değildi. PKK’nın sıcak savaş alanı durumuna getirdiği Güneydoğu bölgesi, Irak’ı işgale hazırlanan Amerikan askerlerinin konuşlandırılacağı bölgesiydi; bölgenin sıcak çatışma alanı olmaktan çıkarılmış olması gerekiyordu.

Anımsayalım: Başa güreşen partilerin en alt sırasına itilmiş olan Ecevit’in partisi, en ön sıradaki parti olarak siyasal erkin başına oturduğu süreçte, ABD, Öcalan’ı koruyup saklaması koşuluyla Ecevit’e teslim etmiş, karşılığında, dolaylı da olsa PKK teröründen arındırdığı Güneydoğu’ya, üs olarak konuşlanmak istemişti.

Öcalan’ın Suriye’den çıkarılmasıyla taşları yerinden oynatmış bulunan ABD, Öcalan’ı, Ecevit’in sırtına sararak, Merkezi New-York’ta bulunan Helsinki İzleme Komitesi’nin sözleriyle “Kürt halkının isyan halinde olduğu”, “sıcak çatışma alanı” Güneydoğu, sıcak çatışma alanı olmaktan çıkartılacaktı. Yetmeyecek, Batman-Diyarbakır-Mardin üçgeni içersinde 1993-1999 yılları arasında faaliyet gösteren, bölgeyi cinayet ve suikast bölgesine dönüştüren Hizbullah da Mart 1999’da Batıya doğru “Hicret”e zorlanacaktı. Hizbullah’ın lideri Hüseyin Velioğlu’nun İstanbul’da, 19 Ocak 2000’de öldürülmesiyle, Güneydoğu, ABD askerinin konuşlanması için “temizlenmiş” olacaktı.

Faaliyetlerinin ve kadrolaşmalarının bilgisayarda arşivlendiği “ana karargahı” Mardin’de bulunan Hizbullah, Batman’da yaşayan bir yerel

siyasetçinin anlatımıyla, son altı yılda (1993-1999), 360 faili meçhul cinayet işlemiş; Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan, son iki yılda (1998 ve 1999'da) 1.350 Hizbullahçının gözaltına alındığını, geçmiş dönemlere ait cinayetlerden 1999 yılında ancak 74'ünün aydınlatıldığını söylemişti: Okkan'ın verdiği bilgiye göre 74 olaydan 45'ini Hizbullah, 29'unu PKK gerçekleştirmişti (*Cumhuriyet*, 15 Ocak 2001).

ABD'nin yıllardır geliştirdiği Irak'ı işgal politikasına, Ecevit, başbakan olarak sırtını çevirdiği zaman, partisi ikiye bölünecek, sayıca ilk sıraya yerleşen partinin başkanının siyasal erkin başına geçmesine ise, ABD izin vermeyecekti. Bahçeli, Ecevit'ten sonra ikinci "kahraman" olarak 3 Kasım'ı erken seçim için dayatacak, yani ABD'ye karşı, ABD'nin planını uygulamaya koymuş olacaktı.

Yineleyelim:

16 Eylül 1998: Kara Kuvvetleri Komutanı Attila Ateş, Türkiye-Suriye sınırında, Reyhanlı'da Milli Güvenlik Kurulu kararına dayanarak, yaptığı konuşmada, Öcalan'ın Suriye'den çıkartılmasını, aksi halde, Öcalan'ı almak için Suriye'ye askerinin gireceğini söyledi.

1 Ekim 1998: TBMM'ini açış konuşmasında, Cumhurbaşkanı Demirel, Suriye'yi, savaşla tehdit etti. Clinton, Demirel'i ve Hafız Esad'ı aradı. 6 Ekimde Mübarek Ankara'da.

9 Ekim 1998: Öcalan Suriye'den çıkartıldı.

16 Şubat 1999: Moskova, Roma, Atina'dan Kenya'ya, Yunanistan Büyükelçiliğine götürülen Öcalan'ı Kenya'da, ABD/CIA görevlileri, MİT'e teslim etti. Öcalan Türkiye'ye getirildi ve İmralı'ya kondu.

Mart 1999: Hizbullah'ın faaliyetlerinin ve kadrosunun bilgisayara arşivlendiği Mardin'deki "ana karargah"a ulaşıldı.

11 Şubat 2000: Dört bini silahlı militan tetikçi, 20 bin Hizbullahçının bölgeden ayrıldığı ve ülkeye yayıldığı açıklandı. Hizbullah'ın "Hicret" yol haritası şöyleydi:

Güneydoğu cihat bölgesi merkezi Diyarbakır'dan geçiş yolu Şanlı Urfa'ya, ileri karakol Gaziantep'e, kadrolaşma uğrakları Adana'ya, Mersin'e, oradan sığınak ve hücrelerin bulunduğu, gizlenme, sorgulama ve infaz eylemlerinin gerçekleştirildiği Konya'ya, Konya'dan merkez yapılanmanın gerçekleştirileceği Ankara'ya, Ankara'dan çıkış yolu Bolu'ya, Bolu'dan "barınma bölgesi" Bursa'ya, Bursa'dan "Cihat bölgesi" İstanbul'a ulaşıyordu.

15 Ocak 2000: Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan “Hizbullah’ın 20 bin sayfalık dökümanının ele geçirildiğini” açıkladı, İçişleri Bakanı Tantan, ele geçirilen dokümanın 100 bin sayfa olduğunu söyledi.

19 Ocak 2000: Hizbullah (İlim Grubu) lideri Hüseyin Velioglu İstanbul’da öldürüldü.

24 Ocak 2001: Diyarbakır Emniyet Müdürü Gaffar Okkan, Diyarbakır’da öldürüldü.

31 Ocak 2001: William Safire (*New York Times*): Türk Tankları Bağdat’a girecek - Bülent Ecevit: Kesinlikle böyle bir anlaşma yok. Tam aksine, biz, Irak’a müdahalenin yanlışlığı üzerinde duruyoruz. Bunu Washington’da defalarca dile getirdik (Fikret Bila, *Irak Savaşları*, s. 15).

20 Mart 2001: Başbakan Ecevit ve ABD Başkan Yardımcısı Cheney görüştü. Ecevit, Irak’a müdahaleye sıcak bakmıyor. Cumhurbaşkanı Sezer, Ecevit ile aynı paralelde açıklamalar yaptı. Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu Türkiye’nin çekincelerini anlattı.

16 Mayıs 2001: Dışişleri Bakanlığı’nın açıklaması: Irak’ta Kürt devleti kurulması *casus belli’dir*.

16 Mayıs 2001: Başbakan Ecevit: Fiili bir Kürt devleti kuruldu.

16 Mayıs 2001: Genelkurmay Başkanlığı Özel Kuvvetler Komutanlığı’na bağlı personeli taşıyan CASA uçağı, Güneydoğu’daki görevinden dönerken, Malatya’da kırsal alana düştü, subay, assubay, er, 34 kişi öldü. Uçağın düşüş nedeni açıklanmadı.

11 Eylül 2001: New-York’ta Dünya Ticaret Örgütü ikiz kuleleri vuruldu.

29 Ekim 2001: Murat Yetkin (*Radikal*, *E-mektup/arşiv*): Çankaya Köşkü. Cumhurbaşkanı Ahmet Necdet Sezer tarafından verilen 29 Ekim 2001 Cumhuriyet Bayramı daveti. Ecevit’in sağlığı eleştiriliyordu. Türkiye’deki 15 aktif orgeneralden ikisiyle sohbete başladık. Orgenerallerden birisi, “Komutanım bunu siz de dinleseniz” diyerek bir orgenerali daha getirdi. Onu bir dört yıldız daha izledi. Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu 20 metre ilerde gazetecilerle kuşatılmış durumdayken, ben de aralarında kuvvet komutanlarının da bulunduğu dörtyıldızlı dört generalin arasındaydım. Müdahale söylentileri askeri rahatsız ediyordu. Çözümü Ecevit bulacaktı. Ecevit neden kendinden sonra DSP’yi devredecek bir ismi işaret edip yönetimin ve ülkenin önünü açmıyordu? O dönem Genelkurmay ikinci Başkanı Orgeneral Yaşar Büyükanıt’tı.

(Ecevit'in, "Bunu söyleyenlerin rütbesi ne, kor ya da ikinci başkan düzeyinde mi?" sorusuna) Ben, "Kuvvet komutanı düzeyinde, orgeneral!" dedim.

31 Ekim 2001 (Radikal): Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu: Irak'a müdahale yanlış. Avrupa'nın tavrı yanlış. Irak'a müdahale çok tehlikeli olur. Çünkü Afganistan'a yönelik suçlamalar Irak'ta yok.

19 Mart 2002: ABD'nin ilk nabız yoklaması. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney Ankara'da Genelkurmay Başkanı Hüseyin Kıvrıkoğlu ile görüştü. Türkiye'nin tam desteğini beklediklerini, savaştan sonra Türk tarafıyla "Ganimet" in paylaşılacağını dile getirdi. Başbakan Ecevit, ihtiyatlı davrandı, uluslararası meşruiyeti ön plana çıkardı.

4 Mayıs 2002: Ecevit hastanede.

Temmuz 2002: DSP'de fırtına ve bölünme.

17 Temmuz 2002: ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz ve Dışişleri Bakan Yardımcısı Grossman, Ankara'da, ABD'nin Türkiye'den beklediği desteği somutlaştırdılar. Türkiye'nin desteğinin önemli olduğunu, ancak hareketin Türkiye olmadan da yapılabileceğini vurguladılar. Başbakan Ecevit, Türkiye ile ABD arasında, siyasi-askeri danışma kanalı açılmasını kabul etti.

Ağustos 2002: Bahçeli erken seçim tarihini belirliyor: 3 Kasım 2002.

Ağustos 2002: Washington'da, ABD Savunma Bakan Yardımcısı Wolfowitz ile Müsteşar Ziyal başkanlığında danışmalar yapılıyor. Genelkurmay Başkanı Kıvrıkoğlu, ABD ziyaretinde, ABD askeri planlarında (Irak) kuzey cephesinin yeri ve rolü hakkında bilgilendiriliyor.

13 Ocak 2003: "Türkiye-ABD hükümetleri arasında Irak hareketine ilişkin karşılıklı destek ve işbirliği hakkında Mutakabat Muhtırası" (ABD'nin hazırladığı ve Türkiye'nin önüne getirilen belge): ABD, askeri birlik, uçak ve savaş gemisi sayısı belirtmeden 12 havaalanı (*Afyon, Adana, Batman, Çorlu, Diyarbakır, Erhan-Malatya, Erzurum, İncirlik, Mardin, Muş, Oğuzeli-Gaziantep ve Sabiha Gökçen*). ile dört limanı (*İskenderun, Mersin, Taşucu, İzmir*) askeri hareket amacıyla kullanılmak istiyordu. Bunun yanısıra, Irak'ın kuzeyden işgaline katılacak ABD kara birliklerinin geri desteği amacıyla şu bölgeleri kullanacaktı:

- Mardin civarında lojistik destek bölgesi,
- Midyat civarında taktik toplanma bölgesi,
- Kolordu destek alanı olarak Silopi civarında bir bölge,
- Güney doğu'da manevra alanı olarak kullanılacak bir bölge.

Taslak metin üzerinde Türk ve ABD heyetiyle çalışmalar 1 Şubat 2003'te başlamış ve 27 gün sürmüştü. Askeri Mutabakat görüşmeleri 10-27 Şubat 2003'te yapılmıştı. ABD'nin taslak metninde, telefon, elektrik ve su harcamalarının ödeme şekli yer alıyor, ama "harekat esasları" belirtilmiyordu. Güvenlik amacıyla Türk askeri birliklerinin Kuzey Irak'a geçişine değinilmiyordu. Başlangıçta 100 bin, sonra 65 bin askerin Güneydoğu Anadolu'da konuşlanması konusunda anlaşılan belge, bir MANDA anlayışıyla hazırlanmıştı (Deniz Bölükbaşı: *1 Mart vakası - Irak tezkeresi ve sonrası*, İstanbul 2005).

1 Mart 2003: Tezkere TBMM'nden geçmiyor.

Hilmi Özkök, Fikret Bila'ya anlatıyor:

Hilmi Özkök: Çok karmaşık bir sistem. Aslında çok güzel bir çalışmayla başladı.

Zirveler yapıldı. Değerlendirmeler yapıldı. ...Ve sonunda da dendi ki karar Meclisindir.

Fikret Bila: ABD geçeceğini sanıyordu, liman ve havaalanları için ilk tezkere geçmişti.

Hilmi Özkök: Evet. Geldiler, hazırlık yaptılar. Tesisler, araziler kiralandılar. Adamlar geldiler gemilerle rüzgarda dalgalarda sallanıyorlar. ... "Bir anayasal kaza" diyorum ben, çoğunluk evet dedi, ama yeterlilik sayısına ulaşamadığı için...

Fikret Bila: ... ABD Türk topraklarına yerleşecek ve çıkmayacak. TSK'ya izin vermeyecek. Kuzey Irak'a girilse bile sembolik olacaktı. Doğru muydu?

Hilmi Özkök: ...Tezkereyi nasıl çıkarırsanız öyledir. Uygulama öyle yapılır. Geldim, gitmem diyen, bu gücü kendinde bulan da zorla gelir girer oraya. Gelip de gitmemeyi göze alacak güç varsa. Hiç ilgisi yok. - Bunun karşılığında Irak'taki oluşumları kontrol etmektir. Bütün mesele Irak'taki oluşumları kontrol etmek. ... Ama yapmayarak bu şansı tamamen kaybettik.

Tezkere oylamasından birkaç gün sonra Genelkurmay Başkanı Özkök açıklama yapacak, askerin görüşünün Tezkere'nin çıkmasından yana olduğunu söyleyecekti.

4 Temmuz 2003: Süleymaniye'de, peşmergelerin muhafız birliği olarak korumasında, ABD'li albayın buyruğuyla, Türk İrtibat Timi komutanın başına, Tim karargahında çuval geçirilecek ve sorgulamaya götürülecektir.

Doğan Güreş: “Uluslararası açıdan baktığımızda, acaba büyük Kürdistan’a gidiliyor mu? Evet gidiliyor. Emareleri belli. ABD Başkan Yardımcısı Dick Cheney bunu söylüyor. Amerikalıların askeri mecmuasında bu çıkıyor. Yunanistan sevincinden ne yapacağım bilmiyor. Cheney, orada Haşimi krallığı kurulsun demiş. Türk devletlerinin yanı sıra Suriye ve İran’dan da alın demiş. Bunlar resmi belgeli (Fikret Bila, *Komutanlar Cephesi*, s. 80).

Kenan Evren: “... 36. Paralel”. Çekiç Güç olayı bir hataydı. ABD’ye o imkanı verdik. Onun neticesini aldık mı biz? ABD bizi kullandı. Neden hataydı? Adana-İncirlik üssünü bizim ABD’ye açmamız, ancak NATO hizmetleri için mümkün olabilir. ABD’nin Körfez hareketinin NATO’yla bir ilgisi var mı? Yok (*Komutanlar Cephesi*, s. 19-20).

Çekiç Güç, mahşerin atlıları gibi...

“Çekiç Güç”, adını, bir maske olarak, yüzünden atana değin, yani Irak’ın işgaline ABD uçakları olarak katılana değin, Türkiye Büyük Millet Meclisi, her altı ayda bir süresini uzatacak, ve sürenin her uzatılmasında, uzatılmasına karşı görüşlerin seslerini yükseltmesine uyarlı olarak, Türkiye, suikast, sabotaj, katliam, iç savaş biçiminde bir olayla sarsılacaktı. Uğur Mumcu, bu sürecin nirengi noktası olacaktır.

Çekiç Güç’ün amacını, misyonunu, Uğur Mumcu, sona yaklaşan yazılarında (23 Aralık 1992’de) özetlemiştir. Mumcu, birinci amacın, Saddam’ın devrilmesi ve yok edilmesi, ikinci amacın Kuzey Irak’ta bir “Kürt federe devleti” kurulması, ve üçüncüsü, Sevr Andlaşmasında yer alan, kuzey-batı sınırı Sivas’a kadar uzanan, önce yerel özerk ve daha sonra bağımsız olması kararlaştırılan “Kürdistan”ın kurulması olduğunu yazmıştır. İlk iki amaç gerçekleştirilmişti, üçüncüsü “senaryo” olarak sahnededir. Çekiç Güç’ün koruması ve kanatları altında, ABD hedefine ve PKK amacına yaklaşmaktadır ve bu sahnenin temelinde Uğur Mumcu’nun tabutu vardır. İşte sayılar:

PKK’nın, Türkiye’ye karşı, 14/15 Ağustos 1984 gecesi, eşzamanlı olarak, Şemdinli ve Eruh seyyar jandarma taburlarının konuşlandığı karakollara karşı silahlı saldırıyla savaşı başlattığı belleklerde olmalı. PKK, 1984’te 47 eylem, 1985’te 127 eylem, 1986’da 129 eylem, 1987’de 245 eylem, 1988’de 297 eylem, 1989’da 602 eylem, 1990’da 1.111 eylem gerçekleştirmiştir.

17 Ocak 1991’de Körfez Savaşı başlamış, İncirlik kullanılmış, Bağdat vurulmuştu. 1991 Körfez savaşıyla, Kuzey Irak, Çekiç Güç’ün dene-

timi altına girecek, Kuzey Irak'ta PKK yirmiye yakın kamp kuracak, Türkiye'de, gerçekleştirdiği eylem sayısı 1991'de 1.912'ye, 1993'te 4.113'e çıkacaktı.

MİT müsteşarı Korgeneral Teoman Koman, PKK'nın Nevruz ayı olan Mart 1992'de ayaklanma başlatacağını söyleyecek, Öcalan, "Evet, doğru..." diyecektir (*Milliyet*, 23.3.1992). 1992 yılını "ayaklanma yılı" olarak ilan etmiş, ve amacını, (1) Kurtarılmış bölgeler, (2) Ulusal Meclis, (3) Savaş Hükümeti olarak çerçevelemişti.

21 Mart 1992: Türkiye genelinde Nevruz kutlamaları. Diyarbakır, Mardin, Nusaybin, Kızıltepe, Derik, Mazdağı, Cizre, Sırnak, Silopi, Gercüş, Kurtalan, Pervari, Kulp, Lice, Ergani, Hazzo, Bismil, Siverek, Viranşehir ve Adana'da olaylar, 31 ölü.

Başbakan Süleyman Demirel: "*Zehir etiler, kan bulaştırdılar. Ama topyekun ayaklanmayı başaramadılar.*"

19 Ağustos 1992: Şırnak'ı ele geçirme girişimi.

30 Ağustos 1992: Alan (Şemdinli) Karakoluna baskın.

13 Eylül 1992: Aktütün (Şemdinli) Karakoluna baskın.

29 Eylül 1992: Derecik (Şemdinli) Karakoluna baskın.

2 Ekim 1992: Muavenat Muhribinin vurulması.

24 Ocak 1993: Uğur Mumcu'nün öldürülmesi.

17 Şubat 1993: Jandarma Genel Komutanı Eşref Bitlis'in ölümü.

Mart 1993: Abramowitz: ABD Nevroz'da kan istemiyor.

Mart 1993: PKK ateşkes ilan etti.

22 Mayıs 1993: PKK ("Parmaksız Zeki" kod adlı Şemdin Sakık). Bingöl yolunda birliğine yeni gitmekte olan 33 er'i kurşuna dizdi.

2 Temmuz 1993: Sivas kıyımı. 33 sanatçı-aydın ve otel görevlisi. 35 kişi yakılarak öldürüldü.

12 Mart 1995: İstanbul'da Gazi olayları. 16 kişi Gazi'de. 5 kişi Ümraniye'de. 21 kişi vurularak öldürüldü.

"Umut Operasyonu"nun başladığı günlerde (Mayıs 2000), basında, "Mumcu soruşturmasında ulaşılan sonucun, ABD'de 4 yıl önce açıklandığı" haberi yeralacaktı. Bu habere göre, "İran rejimi muhaliflerince kurulan ve ABD'nin desteği ile yurtdışında çalışmalarını sürdüren İran için Demokrasi Vakfı (FDİ), 6 Mayıs 1996 tarihinde yayımlanan raporda, "Mumcu olayının arkasında İran'ın desteklediği İslami Hareket ve 3 İranlı diplomatın olduğundan şüphelenildiği" görüşüne yer veriliyordu (*Cumhuriyet*, 17 Mayıs 2000). Oysa, aynı yorumlar konuşmamızın girişinde Cumhuriyet'ten aktardığımız haber başlıklarından da

anlaşılacağı gibi, Mumcu'nun öldürülmesinin hemen ardından yapılmış tahmine dayalı yorumlardı ve buradan herhangi bir sonuca varılamamıştı.

FDİ'nin raporu ile ilgili haberin yayınlandığı gün yayınlanan bir başka haberde, ABD Dışişleri Bakanlığı sözcüsü Richard Boucher'in, FDİ'nin raporuna koşut olarak yaptığı açıklama yineleniyordu. "Umut Operasyonu" duyumsatılarak, Mumcu ve Kışlalı cinayetiyle ilgili çok sayıda kişinin Türk polisince yakalandığını belirten Boucher, "Türk Hükümeti"nin "soruşturmanın tam sonuçları alınmadan İran bağlantısı iddialarıyla ilgili resmi yorum yapmaktan kaçındığını" söyleyecek ve "ABD'nin elinde de İran'ın bu cinayetlere karıştığına ilişkin bağımsız bilgi bulunmadığını" ekleyecekti (*Cumhuriyet*, 17 Mayıs 2000).

Hizbullah operasyonu ile ele geçirilen 100 bin sayfalık dokümana dayanılarak (Hizbullah'ın birçok bilgisayar harddiskini çözülmesi için ABD'ye gönderildiğini geçerken anımsatalım) gerçekleştirilen "Umut Operasyonu" (Mayıs 2000) sonucu açılan "Umut Davası", Kasım 2002'de sonuçlanmış, ve haber, basında, "Yargıtaydan onama: Umut davasında İran desteği kanıtlandı" başlığı altında verilmişti (*Cumhuriyet*, 14 Kasım 2002).

"Umut Operasyonu"nun başlatıldığı tarih ile FDİ'nin raporunun açıklanması arasında, biri zamanlama bakımından, öteki amaç bakımından örtüşen yönlerin gözden kaçırılmaması da gerekiyordu.

FDİ'nin 1996'da yayınladığı raporda ileri sürülen, molla rejiminin Türkiye'de bulunan eski ve yeni muhaliflerini, İran'ın, 1982-1996 yılları arasında öldürttüğü biliniyor, ve bunun, İran'da CIA istasyonu baskınında ele geçirilmiş bazı raporların açıklanmaması karşılığında verilmiş "ödün"lere dayanılarak gerçekleştirildiği de dil altından dolaştırılıyor.

İsmet Berkan, "Umut Operasyonu" ile örtüşen günlerde yazdığı yazılarda bunu "fısıldayan"lardan biri. Bu yazılarından birinde, "20 yıl boyunca Türkiye'de 200'ün üstünde İranlı'nın öldürüldüğünü" ve "bunların bir kısmının İran'dan gelen katillerin, bir kısmının da Türkiye'de nerdeyse serbestçe çalışan İran istihbaratından" kişilerin öldürdüğünü yazmış ve eklemiştir: "Aslına bakarsanız 200'ün üstündeki cinayete gözyumuldu. Bunların failleri hiçbir zaman yakalanmadı. Doğru dürüst bir soruşturma bile yapılmadı" (*Radikal*, 29 Mayıs 2000).

Yalnızca "Umut Operasyonu"ndan dört yıl önce ABD'de değil, Uğur'un tabutu omuzlardayken Türkiye'de de üretilen haberlerde,

“Mumcu’yu İran istihbarat örgütü SAVAMA içindeki aşırı unsurlar ile bunların ilişkili olduğu Türk islamcılarının öldürmüş olabileceği” öne sürülmüştü. Bu “yorum”ların yer aldığı *Turkish Daily News*’in haberinde, ayrıca, polisin, “herhangi bir İran bağlantısının kurulması doğrultusunda siyasi baskı altında olduğu” görüşüne de yer verilmişti (*Cumhuriyet*, 29 Ocak 1993, s. 19).

Molla İrani’nı ve özellikle Humeyni dönemini yıkamak gibi bir amacımız olmadığı açık. Ama, Uğur Mumcu’nun öldürülmesini, ABD’nin İran’a saldırmasının ve bunun için de Türkiye’yi İran’a saldırtmasının gerekçesi yapılması oyununa da gelmemiz gerekir. Özellikle de, Zeynep Oral’ın, bu ayın ilk günlerinde Bağdat’tan gönderdiği ve “İran da hedefte”, “Sıradaki hedef İran” başlıkları altında yayınlanan *Cumhuriyet*’teki (7 Ocak 2003) haberi okuduğumuz şu günlerde.

Bu satırları, Ocak 2003’te, TİHAK’ın düzenlediği panelde sunduğum konuşmamdan aktardım. Geçtiğimiz yıl, Ocak 2008’de, “Umut Operasyonu”nun hayali bir operasyon olduğunun yargı tarafından tescilini, basın “Umutlar boş çıktı” başlığı altında vermişti. Bu yıl, “Mumcu da yeni gelişme” başlığı altında, Uğur Mumcu, Ahmet Taner Kışlalı, Muammer Aksoy ve Bahriye Uçok cinayetlerinin de arasında bulunduğu 17 ayrı silahlı ve bombalı saldırıyı gerçekleştiren “Tevhid-i Selam Kudüs Ordusu” örgütünün 3 yöneticisi ve bir üyesi hakkında yeni dava açıldığı yazıldı (*Cumhuriyet*, 28 Ocak 2009).

Mumcu Miladı / öncesi ve sonrasını, 24 Ocak 2003 günlü konuşmamın son paragraflarıyla bitireyim:

Birkaç kez yazdım. Yineleyeyim. Mumcu, Aksoy’un öldürülüşünün birinci yılında, “uçlarına susturucu takılmış cinayet işleyen çeteler” karşısında “devlet”in çaresizliğini sorgulayarak soruyordu: “Yoksa devlet dediğimiz bu büyük aygıtı takılan başka susturucular var da, biz mi bu susturucuları bilmiyoruz” (*Cumhuriyet*, 31 Ocak 1991).

Ben de, “devlet dediğimiz bu büyük aygıtı takılmış” susturucuları susturacak irade, devlete egemen olmadıkça, cinayet çetelerinin bulunamayacağını vurgulayarak içine düştüğümüz acınası durumu imlemiş ve tabutların içinde olanların, bize, hepimize, hafifçe gülümsediklerini yazmışım (*Cumhuriyet*, 23 Ocak 1999).

Çekiç Güç’ün önüne çıkan, genel amaç bakımından Pax-Am’ın yoluna dikilen engeli “bertaraf” etmek için havaya savrulan gövdesinin,

şimdi aynı Pax-Am'ın İran'a çevireceği topun namlusuna mermi olarak sürülmekte olduğunu görmüş olsaydı Mumcu, bu kez gülümsemez, katıla katıla gülerdi!

ÇEKİÇ GÜCÜN ŞEMSIYESİ ALTINDA YEREL / YÖRESEL SAVAŞLARDAN KÜRESEL BUNALIMA

Küresel bunalımın başkenti Washington.

Küresel egemenliğin başkenti de Washington.

Washington, şu günlerde gömlek değiştiriyor.

Gömlek değiştiren “küresel bunalım” mı olacak, küresel egemenlik stratejisi mi değişecek!

Bizim için daha önemli olan, Türkiye, Washington'un gündemine hangi yüzüyle alınacak? Laik, sosyal bir hukuk devleti, bağımsız bir ulus kimliğiyle mi? Sevr haritalarına yansıyan, Ermenileri, Rumları, Kürtleri kesmiş barbarlar kimliğiyle mi?

“Ulusal irademiz”in ve ulus olarak varlığımızın yol haritasını biz mi belirleyecek ve çizeceğiz, yoksa Washington çizmeye devam mı edecek?

Masamıza ve önümüze, 12 Mart yarı-askeri darbesi, 12 Eylül cuntası ve bunların çizmeleri altında Kızılırmak olup akmış kandan kotarılmış menü mü konacak, yoksa ayaklarımızın altına Çekiç Güç ile açılan Kandil ve Ararat ile açılabilen “Yeni-Sevr” haritaları mı serilecek?

Walt Whitman'ın “*Oy Reis Koca Reis*” şiirinde öldürülüşü çığlık-lanan Abraham Lincoln'ün yol haritasında, insanlık, insanlığın demokrasi ülkelerini ve doğal özgürlük susuzluğunu mu soluyacak? Yoksa bu canımız, özümüz, varlığımız, tutsaklığımız ve özgürlüğümüz ülkemiz, yeniden, Aksoy'un başına sıkılan ve Mumcu'nun gövdesini ikiye biçen kurşun ve bombaların karanlığına mı gömülecek?

Bu satırların yazıldığı gün, bugün, 22 Ocak 2009.

Cumhuriyet'te “Dış Haberler” sayfasında bir başlık:

“Obama işe Gitmo'dan başladı”.

Üst başlık: “Yeni ABD Başkanının isteği üzerine Guantanamo tutsaklarını ‘yargılayan’ askeri mahkemeler 120 gün süreyle durduruldu.” “Savunma Bakanı, Başkan'ın emriyle Başsavcıdan, karara bağlanmamış tüm davaların 120 gün ertelenmesini” istemiş.

Evrensel gazetesi ise, Obama'yı “piyasalar”la karşılamış. “Obama'ya kötü karşılama” başlığı altında, “Savaşlar ve ekonomik krizden

yılmış dünyaya umut olarak 'pazarlanan' Barack Obama'yı, piyasaların sert düşüyle karşıladı"ğını yazmış, ABD'de % 5'i aşan düşüslere, Asya borsalarında %2 civarındaki düşüslere eşlik etmiş.

Clinton, seçildiği zaman ilk olarak, ABD dolarını "dünya altını" yapacağını söylemişti. Belki o zaman dolar dünya altını olmadığı için "para"ydı. Sovyetler Birliği çözülmüştü, ABD, Adriyatik'ten Çin Seddine, Yeşil Kuşaktan - İlimli İslama değin bir dizi senaryonun kalbine Türkiye'yi yerleştiriyor, dolar ile petro-doları çiftleştirerek, kan dökerek, can alarak, yakarak ve yıkararak, yeryüzünün yeni altınına, yani altın-dolara ulaşmaya çalışıyordu.

Simyacılık eski bir meslektir. Dolar bir kağıt olarak altın ile değişilse de, doğal ki altın olmayacaktı. Ama bir sabah uyandığı zaman, kendisini böcek olarak bulmuş olan Kafka gibi, dolar da kendini "Tanrı" olarak bulmaya başlamıştı. Şöyle yazmıştım "Barış"ı özleyenlere:

"İlk ve ilkel toplulukların pişmiş topraktan, yontma taştan, oyma ağaçtan yarattıkları putlara insanların binlerce yıl kendilerini kurban etmeleri gibi, insanlığın birikmiş ve gaspedilmiş emeğinden ürettikleri/yarattıkları dolar da, yalnızca kendini yaratanları buyruğu altına almakla kalmıyor, onları, insanlığı kendisine kurban etmeye hazır robotlara dönüştürüyor.

Yer ve dil değiştiren çağdaş ve o denli acımasız bu savaşların arkasında, doların ve onun emperyalizme dönüşen büyük ailesi sermayenin, yeryüzünün tek ve mutlak tanrısı olma tutkusu yatıyor.

Bu savaş tanrısına insanlık boyun eğdiği/önünde diz çöktüğü zaman yeryüzü büyük bir ahır, insanlık sığır sürüsü olacak. Barış diye bir şey kalmayacak çünkü. Ya da bu kağıttan "tanrı" tarihin logarında yıkandığı zaman bitecek savaş" (*Kan ile Kardeş*, s. 9).

Obama Hüseyin'i borsanın negatif selamlamış olmasından şu sonuca varabiliriz ki, sanal tanrı-dolar, düştten uyanabilir; Guantonama'da 120 gün duruşmaların ertelenmesi, bize, altın olmak için binlerce insanın kanını döken dolar, bir kağıt parçasından başka bir şey olmadığını bilincine varabilir.

Soru şu: Dolar, Okyanuslardan, Akdenizden ve Basra Körfezinden, üstümüze doğrulttuğu namluların gölgesinde, halkları olduğu kadar emeği ve emekçiyi dize getirmeye, kolları uzuyorsa kırmaya, kafası dikleşiyorsa boynundan koparmaya devam mı edecek, yoksa Abraham Lincon ile kucaklaşan insanlığın "demokratikleşme ülküsü"nü yeşerterek "doğal özgürlük susuzluğu"nu gidermeye mi yönelecek? Binlerce

kilometre katederek Washington'a gelmiş kara, boz, sarı, ak tenleri ve giysileriyle rengarenk coşkulu yığınların, söylenen sözlerin ve çığrılan türkülerin ezgisinde duyulan doğal özgürlük susuzluğu yaşama geçebilecek mi?

Çünkü, ve hiç unutmayalım ki, Amerika, emperyalizmin kanlı ve kirli kimliğinin çelik kafesi içinde solumaya çalışan kocaman bir halkla birlikte Amerika'dır. Lincoln'ün, o Koca Reisin, o özgürlüğün Büyük Babasının dalgın, derin ve kaygılı bakışlarının altında, emperyalizmin ezdiği, çiğnediği yeryüzünün halklarının özlemiyle kucaklaşmayı özleyen kocaman bir Amerikan halkı var.

1974 Helsinki Yurttaşlık Bildirgesiyle, etnik, dinsel, mezhepsel ayrımcılığı, Sovyetler Birliğinin, ardından Yugoslavya'nın önüne koyan ve bu ülkeleri etnik ve dinsel kökenlerine göre ayırtmış bulunanların, Türkiye'yi hedefe aldıklarını, bir zamanların ABD Ankara Büyükelçisi olan Abramowitz'in sözleriyle, "Türkiye'nin ikiye-üç bölüneceğini sanıyordum, beşe altıya bölüneceği için gecikti bölünmesi" diyenleri anımsayalım. Türkiye, beşe altıya bölünememişti ama, ABD, yani Birleşmiş Devletler, "birleşmemiş" devletler olarak, etnik, dinsel, ırksal ayrılmanın eşğine gelmişti. Ayrılmanın eşğine gelmiş, Huntington'ın sözleriyle, "küreselleşme, çok kültürlülük, kozmopolitiklik, göçler, altmilliyetçilik ve karşı milliyetçilik, Amerikan bilincini yıpratmış, etnik kimlik, ırk kimliği ve cinsiyet kimliği ön plana geçmiş, ulusal bütünlük ve ulusal kimlik duygusu erozyona uğramış, 2000 yılından önce Amerikan bayrağı yarıya indirilmişti. Diğer bayraklar (yani etnik, dinsel, ırksal bayraklar) Amerikan bayrağının çekildiği gönderde daha yükseklerde dalgalanıyordu."

Yazar, "Ciddi tehditlerle karşı karşıya kalan toplumlar ulusal kimlik duygularını, ulusal hedeflerini, ortak kültürel değerlerini canlandırarak çöküşlerini erteleyebilir, parçalanmalarını sona erdirebilirler. Amerika 11 Eylül'den sonra bunu yaptı" diyor.

Bir başka deyişle, 11 Eylül baskını, Amerika'nın ulusal kimlik duygularını, ulusal hedeflerini, ortak küresel değerlerini canlandırarak çöküşlerini erteleyebilmiş, ve kendi içindeki parçalanmaları sona erdirebilmişti. Aması vardı. Ama, aynı zamanda, 11 Eylül'den (2001) aldığı güçle, ABD, küresel egemenlik yolunda, küresel egemenlik amacının karşısına çıkanları bertaraf ederek, ve bunun için de, hedefteki ülkeleri etnik, dinsel, mezhepsel anlamda paramparça edip lime lime doğruyaarak yol almış, kan tazelemiştir.

Gladyo örgütünü ortaya çıkartan isim olarak bilinen İtalya eski Cumhurbaşkanı Francesco Cossiga'ya göre, *İtalyan merkez solu olmak üzere, Amerika ve Avrupa'nın bütün demokratik unsurları gayet iyi biliyorlar ki, 11 EYLÜL SALDIRILARI, CIA ve MOSSAD tarafından, Arap dünyasını suçlamak ve Batılı güçleri Irak ve Afganistan'a müdahaleye tahrik etmek için planlanmıştı*” (Evrensel, 14 Ocak 2008).

NATO ise, New-York ve Washington'da gerçekleştirilen saldırıları, NATO'yu oluşturan devletlere ve NATO ile korunan sisteme bir saldırı olarak nitelemiş ve bu saldırının terörist bir örgüt ya da örgütler tarafından değil, devlet ya da devletler tarafından yapıldığı görüşünü benimsemiş, NATO-dışı alanlara askeri müdahalenin, NATO ile korunan sistemi korumak olacağı kararına varmıştı.

Afganistan'da NATO, Irak'ta ABD, 11 Eylül'ün çocuklarıydı. ABD, “Çekiç Güç” ile Irak'ta amaçladığı sonuca, 11 Eylül'ün açtığı kulvardan varmıştı. Guantanamo, 11 Eylül'ün çocuğunun çocuğu, yani Bush'un gayrimeşru çocuğuydu. Obama Hüseyin, bu “veledi zina”yı, Beyaz Sarayda kundağa yatıracak mı, yoksa bu mirası reddedecek mi? Çünkü Aksoy da, Mumcu da, katillerini tanımamızı istiyor bizden...

Obama, “Biz bir ulusuz, bir halkız, biriz!” diyor.

Unutulmasın biz de bir ulusuz, daha doğrusu, ABD'den de önce, biz bir ulusuz, bir halkız, biriz.

Burada buluşuyorsak, uzat elini Obama?..

Bizim elimiz, demokratik ülküler elidir, doğal özgürlük tutkusuyla tutuşan insanlığın elidir.